

Hugo Treffneri Gümnaasium

MIILANG

aastast 1926

DECEMBER 2025

JUHTKIRI: Kas Treffneri majas häid lapsi ka on?

MERIBEL LEPPIK & ELIISABET RAJU, E23

Saabuvate jõulude põhjatuules soovib Miilangu toimetus seekordses jõuluväljaandes ulatada poeetilise abikäe kõigile headele treffneristidele, kes pole tiheda õppetöö kõrvalt mõnd salmi jõuluvana tulekuks veel omandada jõudnud. Kuuse alla kinki lunastama minnes tuleb neil agaratel akadeemikutel kaasa haarata vaid Miilang ning soovitatavalt selge diktsiooniga ette kanda järgnev kokkuvõtte vahepeal toimunud.

Mungal miilab terve kvartal perioodki õige varsti õhtal ballil kulutatud kingade tallad kõrvus kostvad kirikukellad

plaadikoogi lükkan ahju biskviidiks munadki lõõn vahtu õpetajate jõuluroad mu laual seda hetke oodanud ma kaua

kuuse alt ma leida sooviks Hugo paid ja inspiratsiooni selleks aastaks lõppeb piin perioode siiski kokku viis

keeledki mul uued suus kinke soovin kokku kuus seitse salmi õppisin pähe üks tundus liiga vähe

KEELETOIMETUS

Eliisabet Raju

Meribel Leppik

Mia Marta Mürsepp

Mirtel Trine Roonurm

Laura Kirk

Kristel Veske

Kertu Laanoja

Ere Mardiste

Rebeka Tiirmaa

Grete-Ly Aal

Marie Siegl

Annabel Tiido

Raner Tiirmaa

KAANEPIILT

Joosep Koppel

TOIMETUS

Kaarel Koppel

Eliisabet Raju

Meribel Leppik

Laur Allas

Kristel Veske

Laura Nacke

Marta Eller

Elis Ursula Lihtmaa

Rebeka Tiirmaa

Annabel Tiido

Ere Mardiste

Marie Raudmets

Marta Arete Sökk

Säde Einasto

Grete-Ly Aal

Artur Tšužas

KÜLJENDUS

Mirjam Märtn

Elis Ursula Lihtmaa

Annagreta Johanson

PEAKÜLJENDUS

Mirjam Märtn

ILLUSTRATSIIONID

Elis Ursula Lihtmaa

Rebeka Tiirmaa

Mirjam Märtn

Kaarel Koppel

Ervin Ivanov

MIILANG detsember 2025

HUGO KIIDAB kõiki, kes täitsid Treffoonia kodaniku kohust ning osalesid kooli kaasava eelarve hääletamisel

MAURUS LAIDAB neid, kes vahetundides nii tahtlikult kui enesele teadmata takistavad vaba liiklust treppidel ning kitsastes koridorides isendipõhise uimerdamise näol

2 Juhtkiri: Kas Treffneri majas häid lapsi ka on?

MERIBEL LEPPIK & ELIISABET RAJU, E23

3 Huntsid ja utsitajad

REBEKA TIIRMAA, E23

3 Rännak narvakatega ülikoolilinnas

MARTA ELLER, D23

4 Keelekant: Ajast ja aegadest

KAAREL KOPPEL, D24

4 Rehepapp ehk november

JUULIA

5 Eesti keel on aardelaegas

MARIE RAUDMETS, E25

6 KoKoKogemata...

REBEKA TIIRMAA, E23 & ANNABEL TIIDO, E23

7 Õpetajate jõuluroad

GRETE LY AAL, C24

8 Ball MMXXV

ERE MARDISTE, D24

9 Kas Treffneris tantsitakse liiga palju?

ARTUR TŠUŽAS, D24

10 Kogu elu E.I. Ole matemaatika

LAUR ALLAS, A24

11 Punumine kahe pea jagu juustega

MARTA ARETE SÖKK, D23 & SÄDE EINASTO, E22

14 Antiikteater drag'is ja dressides

KRISTEL VESKE, D24

16 Õpetajate tsitaadid

KOGUS ELIS URSULA LIHTMAA, D24

JUHENDAJA

Age Salo

ÖNNITLEME

02.11 Kaia-Riin Rohtmaa

04.11 Joana Jõgela

17.11 Ljubov Titova

23.11 Triinu Palo

26.11 Monika Piirimäe

10.12 Olga Titova

TÄNAME

Ketlin Taidre

PEATOIMETUS

Eliisabet Raju

Meribel Leppik

Huntsid ja utsitajad

REBEKA TIIRMAA, E23

Tänavu viimasel oktoobripäeva helehallil hommikul istusid mitukümend inimhinge Eesti Rahva Muuseumis, kuulatades seitsmenda humanitaarainete õpilas-konverentsi HUNTSi avamist. Tervituskõnet pidasid Ave Goršič Eesti Kirjandusmuuseumist, Virve Tuubel Eesti Rahva Muuseumist ning Kristiina Punga armsast Maurusest. Nemad omakorda andsid ürituse teatepulga noortele, kes viisid kogu kohalviibijaskonna mitmetunnisele mõtterännakule feminismist tuulikuteni.

Märkamatu mässiti saalitäis inimesi uduõrna võrgustikku, mis aina jooksis Are vallast muinasaega. Tasa sakutas iga esineja oma valitud võrgu-juppi ning tasa mängis saalkond iga viimase liigutuse lõpetuseni välja. Nii etendati üritust koos ning rollid

ILLUSTRATSIION: REBEKA TIIRMAA

hakkasid konverentsi lõpuks juba kuhjuma. Kui eestlased, siis käsitöörahas. Kui naine, siis poliitikas. Ja kui kinnisvarainvestor, siis kes muu kui Jaan Poska.

Samuti vahetati mõned vanad rollid uute vastu. Tuulikuvõrastest tehti tuulikuvõrad, propagandakavanditest valmis näitus, Elve Tamverest „sai“ pink ning võidusõidu tõdedest liiklusohutus. Pilk heideti ka tulevikku, kus palju lavastusi veel ees. Nii mõnigi uurimistö liigub edasi ERMi end näituseks ümber teema. Käsitlegu too siis vaarvanemate elu-seiku või eestivene kirjanduse identiteediprobleeme.

Järgmise aasta huntsi-utsitajadest ei oska ma ennustada enam, kui et koosseisu ulatus tuleb nagu ikka seinast seinast. HUNTSi logo pale saagu aga määratletult heleroosa.

23.11.2025

„Rännak narvakatega ülikoolilinnas“

Marta Eller, D23

Seekordne keeleõppeprogramm koos Narva gümnaasiumi õpilastega toimus meie oma kodulinnas, Tartus. Oma keeleõpru saime võrrelda ajal, mil koolis toimus kõikide humanitaarklasside kauaoodatud KoKoKo. Sai suheldud ja ennast haritud, ning soojendatud nädalate taguseid suhteid uute keeleõpradega. Eesti keel on nüüd ikka ja aina rohkem meie oma ning ühine keel.

Grete Kriiva, D23

KEELEKANT

Ajast ja aegadest

KAAREL KOPPEL, D24

Kellamasina aina kiiremini tiksuv ajatsükkel on tuttav nähtus kõigile treffneristidele. Et mitte rohkem raisata teie kallist ja väärtuslikku aega selle sissejuhatuses, liigume kohe selle artikli sisu juurde: kust on tulnud eesti keelde ajähikute jaoks kasutatavad sõnad.

Esimene sõna, mille pärimusega oleks tore tutvuda, on 'aasta'. Selle sõna algne tähendus on väga ilusasti ära peidetud, kuid kui hoolikalt uurida ja mõelda, on täiesti võimalik see ära arvata. Sõna 'aasta' on kuluform vanast läänemeresoome liitsõnast *aiyasta-aika. Nüüd on juba palju kergem aimata selle mõiste tähendust. Kui sõna ei oleks aja jooksul lühenenud, oleks see praeguse kujul 'ajast-aega'. Tõelist elevust pakub keelehullule näha, kuidas meie hõimukaaslastel teisel pool merd see sõna välja näeb, sest soome keeles ei lühenenud see sõna nii palju kui meil Eestis. Soomekeelses sõnas *ajastaika* (vananenud vorm, 'aasta') on väga selge, kust see sõna on tulnud.

Kõikide eestikeelsete ajamõistete hulgas on üks must lammas. Sõna 'nädal' on ainus, mis on laenatud vanavene keelest. Sõna vene pärimus on selge, kui teada, et venekeelne sõna nädala jaoks on *неделя* (*nedělja*). Kui teada natukene veel vene keelt, siis võib tatabata, et see sõna koosneb kahest tüvest – *не-* ('mitte') + *деля-* ('tegema') – teisisõnu 'mittetegemispäev'. Selle sõna vana tähendus oli 'pühapäev', kuid aja jooksul omandas see terve seitsmepäevase tsükli tähenduse.

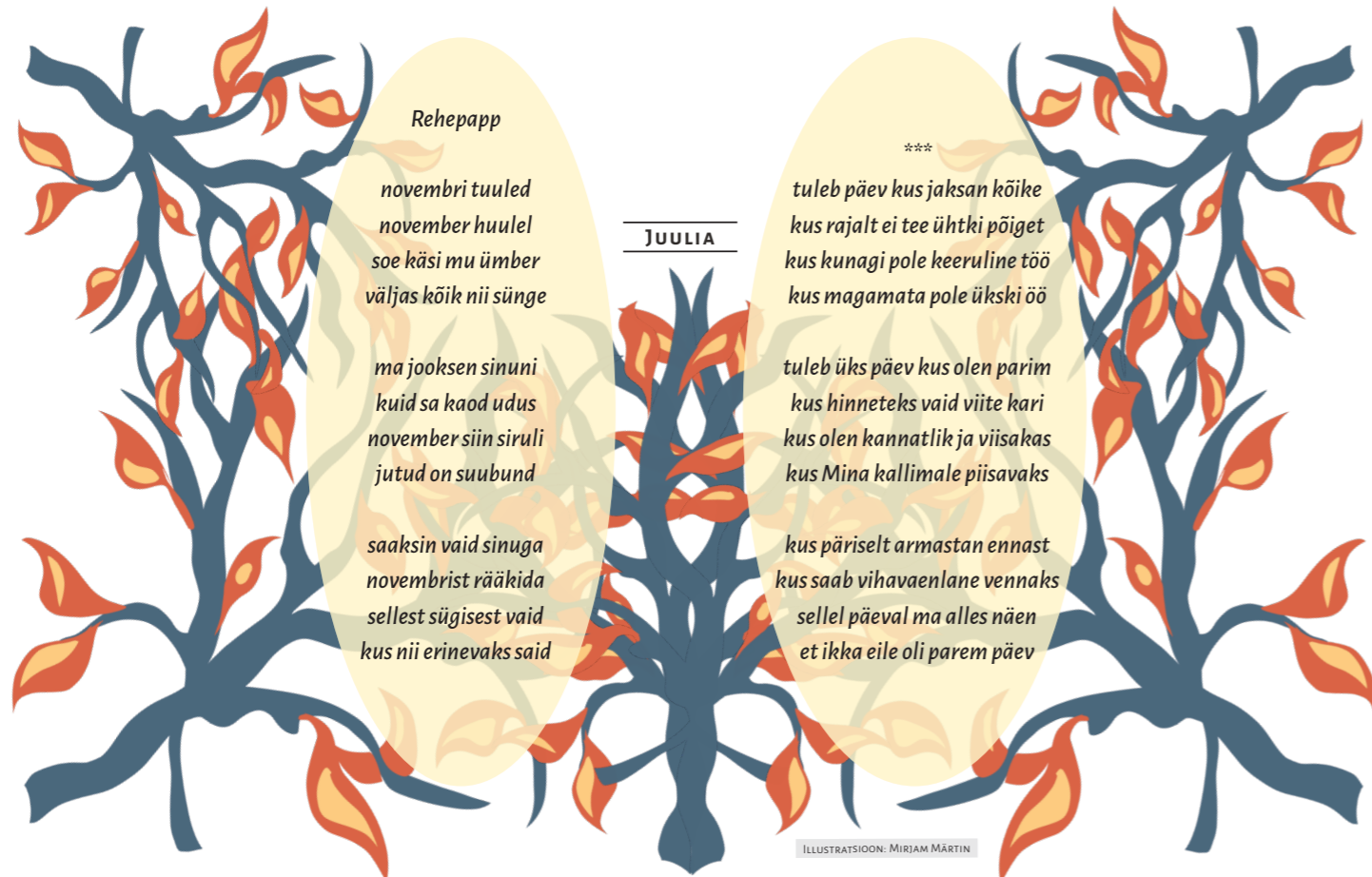
Kuluform on sõna, mis on tekkinud pikema keelendi lühenemisel.

Paar minutit räägiks ka sõnadest 'minut' ja 'sekund'. Alustades minutist, kuigi meie laenasime sõna sakslastelt, on 'minut' pärit ladina keelest. Ladinakeelne tüvi *minūta* tuleb tegusõnast *minuere* ('vähendada', 'kahandama'). Minut on lihtsalt 'kahandatud' tund ehk siis tund jagatud kuuekümnega. Oli tähtis alustada minutist, sest sekundi päritolu on minutiga tihedalt

ILLUSTRATSIOON: KAAREL KOPPEL, MIRIAM MÄRTIN

seotud. Võib-olla oled kunagi näinud eesti keeles sõna 'sekundaarne' ('teisejärguline'), mis sisaldab täpselt sama tüve. Kui räägid ka inglise keelt, oled võib-olla märganud, et 'sekund' ja 'teine' jagavad sama kirjalikult (*second*). See kõik tuleb sellest, et 'sekundi' algne tähendus oligi 'tunni teine kahandamine'. Sekund on lihtsalt sekundaarne minut ehk siis tund jagatud kuuekümnega kaks korda.

Rehepapp

novembri tuuled
november huulel
soe käsi mu ümber
väljas kõik nii sünge

ma jooksen sinuni
kuid sa kaod udus
november siin siruli
jutud on suubund

saaksin vaid sinuga
novembrist rääkida
sellest sügisest vaid
kus nii erinevaks said

JUULIA

tuleb päev kus jaksan kõike
kus rajalt ei tee ühtki põiget
kus kunagi pole keeruline töö
kus magamata pole ükski öö

tuleb üks päev kus olen parim
kus hinneteks vaid viite kari
kus olen kannatlik ja viisakas
kus Mina kallimale piisavaks

kus päriselt armastan ennast
kus saab vihavaenlane vennaks
sellel päeval ma alles näen
et ikka eile oli parem päev

ILLUSTRATSIOON: MIRIAM MÄRTIN

AARDELAEGAS

Eesti keel on

MARIE RAUDMETS, E25

Esimene eestikeelse raamatu ilmumisest möödub 2025. aastal 500 aastat. See paneb mõtlema ja imestama, kui kaua meie keel on tegelikult olemas olnud. Mulle on eesti keel aja jooksul väga tähtsaks saanud – see on ainulaadne ja väikese rääkijaskonnaga, mis paneb uhkust tundma, et saan seda oma emakeeleks nimetada. Kuna mul endal on eesti keeles mõned lemmikumad sõnad – kabjaplagin, ubin, mullu jne – hakkas mind huvitama, kas ka teistel eestlastel võib olla mõni südamelähedasem sõna. Kogusingi siis meie kooli erinevatelt õpilastelt ja õpetajatelt nende lemmikumad eestikeelsed sõnad, need, mis kõlavad ilusasti, tähendavad midagi erilist või lihtsalt panevad naeratama. Tahan tänada kõikide öeldud sõnade eest, neid tuli kokku väga palju! Nii tore on näha, et mõni pakub veel siamaani sõnu.

Nädal enne vaheaega

Esimene arvestuste nädal
hinge jätnud jäljed.
Ah, et mis ma arvan?
Siin on minu muljed:

Vähe sellest, et niigi
valimispoliitika
oma trikke teeb,
olen paberitega rööprähkleja
hullumaja fuajees.

Võimuohjad väsimusel
nagu parasitkeha
jäärpäiselt kinni hoiab,
pole aega puhata.

Tohuvapohu suur,
sulgun oma
õpingute katakombi.
Keskkonnaagentuur
juba lubab lõrtsi.

Mis on paradisi?

See on kui

tallevillast hällis uni,
propagandast puhas maa,
talvetaevast marmorvalge

lumehelbekuhi

kiviaia jäääärele
laotand pehme loori.

See on kui

vanaema mesimagus
leebelt öeldud „tubli”,
meloodiline embuslik
helesinine igavik.

Kalurina tähetolmust
kätte saanud kauneima,
salakavala ja roosa,
eluatse ilusa.

Päikesetõususeombune
ei iial taha minna
sealt, kus tunne kodune,
kole lärmakasse linna.

Saan olla mina ise,
mäkerdada terviseks,
vehvermentsihõnguline
hirmufaktorita ööke.

Pole võimalik levitada
väärinformatsiooni,
vaid rahumeeli nautida
oja vulina kulminatiooni.

Nagu varakevade nartsiss,
see on minu paradisi.

Projekt

Venku tunnis kerkib möte,
koguks sõnu? Miks ka mitte!
Ei hüpopondria mind kollita
ega suhtlemine hirmuta!
Küsitavate kandidaate
omajagu hulka,
käin koolis ringi
nagu Jakob Hurt.

Keelekorilasena
kuulsin palju huvitavat.
Räppetomp ja pihukeha
vaat, kus on alles sõnad!
Vanaisast absoluutne
desoksüribonukleiinhape.

Õnneks pole loovus
nagu tige ämm,
tasapisi täitub
ideedeakvaarium.
Hirmsast stagnatsioonist
ei julge mõeldagi,
on tihe minu luulepilv,
Marie Under 2. o.

Taustal mängib Puuluup,
oleks vaja pastakat uut.
Mida teha sõnadega
abstraktne
ja kalakampaania?
Seda välja nuputades
kiusab trihhotillomaania.
Emakeel on mu trofee,
austus selle vastu muhe.

On sõnu, mille tähendusest
aru ma ei saa,
näiteks konglomeratsioon
ja diskograafia.

Siiski ära heida meelt,
igavusest käänna keelt.
Eesti keel on aardelaegas,
piiriks sulle ainult taevast!

KOKOKOgemata...

REBEKA TIIRMAA, E23
ANNABEL TIIDO, E23

Dissotsieerusin Indrek Pajuri pildi ees
Istus seal
Majamuuseumis
Lambikumas

Ta vaatas mulle silma,
Siis vaatas must mööda

Mida sul otsida on

Neetud

Ole sa neetud

Siin käib laul!

Venib
Voolab lihtsalt tühjaks

Näotsi olek
Üksteise pihta
Kõmisev ümin

Akordion on pill, millel õhk sees
Surud kokku ja hää paisub

Näed sa mind?

Mõistad mu keelt
Oma suus?

„Mis sai sellest, et me kõik koos tegutsesime nagu eelmistel aastatel?”

Lahvata pesa, linnud on läinud

Uurali mägedest

Kui vaja,

Siis alt
Massiliselt mägede alt

Hüljatud
Raamatukogud

„Ugrimängudel sai treffner

„Aga ärme hakka võrdlema

Kas ma jõudsin oma juurte juurde?

Kaota

Mitu korda
saab üks rahvas kaotada?

riigieksamite tulemusi.”

Äkki läksin neist
Mööda

korda!

On, on, on

haigelt kotti!”

Õpetajate jõuluroad

GRETE LY AAL, C24

Jõulu aeg hakkab vaikselt uksele koputama. Juba on olnud kooliakendest näha esimesi lumehelbeid tänavatele langevas. Lõpuks saab minna meisterdama lumememme, lõigata paberist välja oma-näolisi lumehelbekesi ja – mis kõige tähtsam – saab viimaks ometi hakata piparkooke küpsetama. Sellel imelisel jõuluajal peaksime meele pidama enda lähedasi, sõpru, klassikaaslaseid ning miks mitte ka õpetajaid.

Nagu teistel, on ka õpetajatel jõulude ajal peas mitu mõtet korraga: kas kingitused on ostetud, kas jõulupidu on organiseeritud ja mida täpselt jõululauale panna. Kui kuulata, mida õpetajad ise arvavad, siis tuleb välja võrratult kirju, aga samas imekombel kokku sobiv pilt.

Kõigepealt muidugi klassika, mis ei kao kuhugi: kartul, sealiha, hapukapsas, verivorst ja pohlamoos. Üks vastaja sõnastas selle nii selgelt ja rahulikult, nagu loetaks õpiku peatükki – see lihtsalt peab olema. Kõrvale piparkoogid ja glögi, sest glögi kuulub jõulude juurde sama kindlalt nagu kontroll. tööde parandamine õpetajate igapäevaellu.

Just selle traditsioonilise einestamise keskel lipsas sisse aus ülestunnistus, mis oleks võinud vabalt kõlada õpetajate toa kohvilaua taga: „Ma ei ole suurem asi kokk, kuid olen suure isuga sõja.” Seda lugedes tekib tunne, et tegemist on inimesega, kes on jõululaudade tõeline patrioot – võib-olla mitte pannide ja pottide meister, kuid kindlasti kõigi jõuluroogade siiras austaja.

Verivorst on õpetajate seas sama populaarne kui tasuta kohv õpetajate toas. Seda mainiti korduvalt, sama vankumatu kindlusega kui klassis kehtivat reeglit nr 1: „Palun tõsta käsi.”

Aga siis tuleb magususte vallutusretk. Piparkoogid, mandariinid – ja mitte ainult mõnikord, vaid lausa igapäevaselt, sest mis jõulud need oleksid, kui mandariini lõhna pole kogu aeg tunda. Üks õpetaja leidis, et laual peab kindlasti olema Napoleoni kook. Ja mitte tavaline, vaid hoopiski jõuluversioon, kus keedukreemile lisatakse pohlamoosi. See kõlab nagu miski, mis paneb korraks vaikima isegi kõige jutukama õpetaja.

Kalaarmastajad pole end samuti unustanud. Mitme vastaja jaoks on jõululaud ilma kalata nagu kontrolltöö ilma punase pastakata – lihtsalt ei toimi. Kas ahjus tehtud karpkala või lõhe – peasi, et pann liiga kuuma ahju ei läheks. Sest nagu teada, kõrbenud kala teeb tuju sama mustaks kui printeri paberiummistus.

Siis on aga need, kes valivad enda tee: keegi ütles lihtsalt ja väarikalt „hani.” Rohkem polegi vaja öelda. See üks sõna toob lauale vaikuse – kõik saavad aru, et tegemist on gurmeetaseme lähenemisega.

Kui panna kõik vastused ritta, saab pildi jõululaust, mis on:

traditsiooniline, sest verivorst, kapsas ja sealiha on püha kolmainus;

magus, sest Napoleoni kook pohlamoosiga on täiesti omaette nähtus;

mehõnguline, sest mõnes peres on jõulud ilma kalata sama mõeldamatud kui kool ilma õpetajata;

mandariinne ja piparkoogine, sest jõulud ilma nendeta poleks jõulud;

veidi aristokraatlik, sest mõni ei lase end massist mõjutada ja küpsetab hoopis hane.

Õpetajate jõululaud on nagu nende töögi – täis isikupära, traditsioone, soojust ja mõnusat segadust. Ja mis kõige olulisem: ükskõik, mida keegi sööb, jõulude tuum jääb samaks – hea tunne, hea seltskond ja hea kõhutäis.

Ball MMXXV

ERE MARDISTE, D24

2025. a ballil osales
kokku veidi üle
500 inimese.

Keskmiselt tegi pildimasin
10 minuti jooksul 22
valgussähvatust.

Kell 19.45 - 19.55 sisenes 2.
korruse tüdrukute vetsu 14
neitut, poisse käis vetsus 7.
Peaaegu 2 tundi hiljem,

kell 21.35 - 21.45 oli
tüdrukuid 10 ning
poiste arv tõusis 14-ni.

Kalleim ese, Ülle
Hüva maal, müüdi
maha 90 euroga.

Madalaim müügihind
oli oksjonil 10 eurot.
Selle raha eest osteti
Eha Paabo kooli
motoga puff.

FOTOD: LAUR ALLAS, JOOSEP KOPPEL, ELIS ÜRSULA LIHTMAA

FOTO: PAULINE ISSAK

Imselt igale inimesele, kes on praegu või on juba saanud olla kümnedik Treffneri koolis on väga tuttav see 10. klassi esimese poole tunne. Kõik on veel väga uus – õpetajad, klassikaaslased, söökla, koolimaja, arvestuste nädal ning samas ka kooli ball. Lisaks kõigele sellele on pidev surve seoses kooli üritustega nagu nt rebaste ristimine, balli peremehe konkurss ja isegi jõulupidu, kus lisaks kõigele muule on klassidel vaja ette valmistada täiuslik tantsukava, mida ei oleks häbi tervele koolile esitada.

Selle kõige valguses tekkis Miilangu toimetuses loogiline, kuid harva esitatud küsimus – kas me mitte ei tantsi 10. klassi liiga palju ja kas oleks võimalik seda mille-gagi asendada.

Alustuseks tuleb ära mainida, et kõikidel klassi koostegemistel, sh tantsukavade koostamisel, on väga palju positiivseid ja toredaid külgi. Lisaks võimalusele arendada nii oma loovust kui ka esinemisoskusi, on see suurepärane võimalus klassi kokkuhoiu tunnet parandada ning üldlase klassiseseid inimestevahelisi suhteid arendada. Eriti alguses on see tähtis, kui suurem osa klassikaaslastest on teineteisele võõrad.

Kuna erinevalt paljudest teistest Eesti koolidest ei toimu Treffneris eraldi tutvumislaagrit enne kooli algust, on traditsioonilistel üritustel ja sellega seonduvatel tantsukavade koostamisel oluline roll.

Paraku ei ole praktikas kõik alati nii lilleline kui tunduda võib. Kui ühel klassil õnnestub sellisest perioodist läbi minna edukalt ja väljuda sõbralikumana, kokkuhoidvama ja edukama klassina, siis teisel võib niigi pingelises 10. klassi atmosfääris tantsukavade koostamine vastupidi suurendada klassiseseid pingeid ja konflikte. Samuti jääb paljudele arusaamatuks, miks peab jõulupidu olema läbi viidud võistluse formaadis ja kas see ei ole vastuolus juba „jõuluPEO” enda mõistega. Kas tõesti, et nautida mingisugusele sündmusele pühendatud kooliüritust on ilmtingimata vaja lisada sinna ka võistluse efekti või illusiooni? Kas jõulupidu ei peaks olema just see maagiline hetk aastas, kus tuleb jõuluvana ja koos temaga kaovad kõik suuremadki pinged või lahk-helid? Kas see ei võiks olla üritus, mis prooviks Treffneri kooliperet liita, mitte tekitada järjekordset konkurentsi ja võistluse tunnet?

Tõstataksin säärast küsimust ka õpilaskogu koosolekul ning ühel arvamusel olevaid isikuid oli, kes toetasid eelmainitud seisukohti. Kümnedate klasside esindajad

enamasti nõustusid, et esimene poolaasta on tõesti pingeline ja täis üritusi. Samas arvati, et kuigi kulub väga palju energiat, siis päeva lõpuks tasub see ära. Enamasti on ju lõppkokkuvõttes tegemist lähedate klassiseseid mikrokliima parandavate üritustega, millest loobumine oleks kindlasti suur kaotus tervele kooliperele. Jõulupeo osas jääb aga tõesti küsimus õhku, sest kuigi võrreldes ballikonkurssi ja rebaste ristimise tantsukavadega, on see klassidele vähem koormav. Kas mõistlik on jätkata ka sarnases võistlusformaadis või võiksime jõulupeo tähistamise tavasi üle vaadata ja lisada midagi uuendusmeelsemat?

Kindlasti on võimalik kaaluda ka erinevaid teisi vahendeid klassiseseid kokkuhoitunde ja sisekliima arendamiseks nagu need samad koolieelsed tutvumislaagrid, klassi õhtusöögid, piknikud jms.

Võib kindlusega väita, et tantsukavade koostamise ja 10-ndike koormuse küsimus on äärmiselt mitmetahuline ja kunagi ei ole võimalik leida lahendust, mis rahuldaks kõiki. Küll aga on vestlustest nii õpilaste kui ka õpetajatega selge, et neid, kes sooviksid muutusi kooliürituste ja tantsukavade osas on piisavalt, et võtta see teema päriselt käsile. Peaksime otsima lahendusi, kuidas saaksime säilitada tasakaalu kooliürituste, klassi koostegemise ja õpilaste koormuse vahel.

FOTO: KAROLIN PEEBO

FOTO: PAULINE ISSAK

Kogu elu E.I. ole matemaatika

LAUR ALLAS, A24

Kui küsisin temalt, millisena peaks maailm teda nägema, vastas Ervin Ivanov: „Inimesena... Hea inimesena!“. On teadantud fakt, et 12.b Ervin Ivanov on üks suur osa Treffneri aust ja uhkusest. Oleme kuulnud tema rännakutest üle maailma rahvusvahelistel olümpiaadidel, tihti paitab aatriumis viibijatele kõrvu tema virtuosone klaverimäng ning vahetevahel näeb Miilangu artiklites tema loodud illustratsioone. Samuti saab kõrva taha panna, kuidas ta meisterlikult seda kõike žongleerib HTG Sihikambri episoodis. Vestlustes, mis mul Erviniga oli, tuli hoopiski ilmsiks, et tema sees peitub tõeline kunstihing ning matemaatika ja muusikaharidus võivad olla vaid vahendid tema tõeliste eesmärkide saavutamiseks.

Tänu kodusele inspiratsioonile on Ervin juba põhikoolist saati tegelenud elektroonilise muusika loomisega. Isa toega sai ta endale arvutimuusikas jalad alla ning peamiselt lõi seda, mis talle kõlaliselt meeldis. Ervin seostab enda loodud muusikat kõige lähedasemalt IDM-iga (intelligent dance music), kuid ei sea oma loomingule žanrilisi piire ning nimetab oma muusikat eksperimentaalseks. Ise ta eriti küll elektroonilist muusikat ei kuula ning nendib, et muusika, mida heliloojale kuulata meeldib ning mida loob, on tihtipeale erinev.

2021. aastast saati on Ervin loonud väga palju muusikat, mis on suures osas valmis, kuid ta pole tahtnud neid „lihtsalt üles laadida“ hirmuga, et need võivad lihtsalt sulada halliks massiks, mida keegi ei kuule. Ta proovis oma muusika väljaandmiseks leida label'it, kuid see tal ei õnnestunud, sest Ervin oli meediaaktiivsusetta no name. Niimoodi seisis Ervini palade pagas päris pikalt, aga sellel aastal otsustas ta lõpuks kokku panna ning välja lasta oma esimese muusikaalbumi. Pärast lihvimist ja lõikamist tuli tema albumile kokku 12 pala. Ervin saatis taaskord oma muusikat label'itele, kuid vähese tagasisidega. Sellest tuli tal mõte hakata muusikat jupikaupa avaldama, et iga pala tooks temani natuke uusi kuulajaid ja nii kaksteist korda, tuues oma nimele aina rohkem tähelepanu.

Ervini loomingut saab jälgida: linktr.ee/oduvinka

ILLUSTRATSIOON: ERVIN IVANOV
KAUNISTUSED: MIRIAM MÄRTIN

Ervin loob oma paladele Adobe After Effectsis muusikavideoid ning tunneb, et tema projekt pole enam pelgalt muusikaline, vaid audiovisuaalne, sest on ka selle poolega kõvasti vaeva näinud. Pärast tema väljalastud muusikavideote kuulamist ja vaatamist võin kinnitada, et Ervin on matnud palade visuaalsesse poole samuti suure osa oma loomingulisest hingest ning lõpptööde on tõesti fantastiline. Ta on saanud ka positiivset tagasisidet foorumitest, kuhu ta oma loomingut jaganud on.

Ehkki kindlaid otsuseid oma elu kohta on selles eas keeruline teha, teab Ervin, et soovib oma elu siduda loominguga, mitte matemaatika või muu sellisega, kuigi loodab, et saab ka sellega seotud oskusi tulevikus kasutada. Talle on oluline, et tal oleks kõrge stabiilne sissetulek, mida küll tegevus loome maailmas ei pruugi pakkuda, aga sellegipoolest tahab end väga sellega siduda, sest hetkel pakub talle muusika, videote ning illustratsioonide loomine suuremat naudingu kui matemaatika. Maailmas edasipürgimiseks loob Ervin omale pingsalt tugevat portfooliot, et siseneda loomingulise suunaga ülikooli.

Pärast paari toredat vestlust ning tema loominguga end kurssi viimist olin lausa rohkem üllatunud, kui suutsin arvata. Tema matemaatiku silueti taga peitub üks tõeliselt fantastiline karakter, kes soovib, et maailm näeks teda tavalise inimesena, mitte geenius-robotina. Ervin on ülimalt kihvt ja ving inimene ning sai endale minu näol ühe fänni juurde.

Toremaid seiku meie vestlustest:

- Ervinile ei meeldi uute filmide vaatamine, kuid talle meeldib lapsepõlvfilme uuesti vaadata
- Ervini lemmik klaveriheliloojad: Debussy, Rahmaninov, Skrjabin, Ravel, Chopin
- Peamine muusikažanr, mida Ervin kuulab: Indie Rock
- Elu mõtet Ervin ei leidnud
- Talle väga meeldivad pelmeenid
- „Mind võib erinevalt käsitleda – mõnes mõttes olengi seen.“
- Illustreerimisest: Talle lihtsalt meeldib

Punumine kahe pea jagu juustega

Järgmises artiklis on minu, Sädeme, S-i, ja minu, Arete, A, ja meie kollektiivse mõistuse mõttemõlgutused. Esindatud on ka Lähim Säde ja prl Tõeallikas ja nende kollektiivne mälu lavastusest „Lä(••)hendus“. Seda kirjutist saadavad lavastusele oluliseks saanud Kunstiteosed, Muusika.

MARTA ARETE SOKK, D23
SÄDE EINASTO, E22

Mis? Kus? Millal? („Serious Business“)

Lavastus „Lä(••)hendus“ jõudis kooli keldri postiga saalis umbes 20 inimese ette kolmel korral.

Kes? Miks? („I Am a Victim of This Song“)

Mina, Säde, sest ma tahtsin aru saada, mis asi see on, mida nimetatakse läheduseks. Mida üldse tähendab olla kellegagi lähedane, olla lähedal, kui palju erinevaid võimalusi on lähedal olemiseks.

LÄHIM SÄDE: Mul hakkab natuke imelik ja ma märkan, et ruumis on peale minu ja ootava võõra veel palju võõraid. Teen teisele ootajale lollid kommentaari, lootes veidi pinget vähendada.

PRL TÕEALLIKAS: Kas ma peaksin naerma?

Mina, Arete, tahtsin paremini mõista, mis minu ja teistega mu ümber juhtub, kui me oleme/ei ole/olime/proovime olla lähedal ja kas lähedusel on lähedal olles kohta.

Millal kõik valmis sai? („Au Baccara“)

LÄHIM SÄDE: Sa oled keeruline.

PRL TÕEALLIKAS: Ma olen keeruline.

LÄHIM SÄDE: Sa oled keeruline.

PRL TÕEALLIKAS: Mul on keerud sees.

LÄHIM SÄDE: Sul on keerud sees.

Märtsi alguses oli aeg kirjutada Anna Laura Alametsale, et ta aitaks meid tehnilise poolega etenduse ajal. Ühtlasi vaatas ta ka meie läbimängu. Mõistsime, et me polnud üldse rõhku pannud sellele, kuidas seda tükki edasi anda. Olime senimaani olnud autorid, aga mitte etendajad.

A: Käis sähvatus, et oi, need oleme ju meie, kes seal laval taidlema peavad. Kuigi see on nii iseenesestmõistetav...

S: Jah, sinnamaani oli kujutus sellest, mis laval toimub, peas ja paberil olemas, aga siis jõudis kohale, et me peame ise kujutuspildi laval ellu äratama.

A: Ja iseendas leida see, mida olime lavale ette kujutanud, oli minu jaoks väljakutsuv, sest mul pole palju kogemusi ses vallas ega mingit tehnikat. Samas oli see ka mugav, sest ma teadsin, mida ma tahan öelda... enam-vähem.

Umbes kaks päeva enne esietendust saime terviku kokku, kuigi olime selle kallal vaeva näinud viimased viis ja pool kuud. Tol teisipäeva õhtul teadsime esimest korda, mis täpselt saama hakkab. Viimased tükid loksusid paika, mõttelõngad leidsid lahenduse.

A: Kogu lugu tuli mõtteliselt ka umbes siis kokku. Kogu süžee oli pidevas muutuses olnud enne seda, seega need kaks nädalat enne esikat registasime korralikult ajusid.

S: Viimased üliintensiivsed nädalad olid tegelikult päris jõhkrad. Olin küll inspireeritud ja tahet täis, aga magamata ja surmväsinud. Sellegipoolest ei vahetaks ma seda kogemust mitte millegi vastu.
A: +1

Siis nad proovisid, jutustasid ja naersid... („Papud“)

Pea tegema sammu KASVÕI PIMESI JA SELJA TAHA, aga ma PEAN.

Meie proovid ja tegemised koos olid salajased. Kõik sõbrad, vanemad ja õpetajad olid sellest maailmast väljaspool. Mitte keegi ei teadnud mitte midagi. Noh, pea-aegu mitte keegi.

A: Ilma väljast tulevate eelarvamuste, lootuste, küsimusteta oli minu jaoks väga vabastav vaagida läheduse teemat. Ma olin selles isoleeritud ehk minu arvamused ja arusaamad olid ka ainult minu enda omad või enda järeldused. Pluss riskivaba ettevõtmine – kui midagi välja ei tule, siis ei juhtu ka midagi.

S: See salajas tegemine andis vabaduse ise enda sees vastuseid leida ja tegemiste jaoks aega võtta. Ei pidanud kellegi ootustega arvestama, saime lihtsalt luua. Mulle vist meeldiski kõige rohkem see, et võisime ajaga ringi käia nii, nagu me ise õigeks pidasime. Kui mingi idee jäi toppama, siis andsime sellele ruumi areneda ning tegelesime muuga. Et teha oli tõesti palju, siis oli ka ideedel küpsemisaega. Algul oli mingeid suvalisi ideekillukesi, mis nagu kuhugi ei sobinud, aga hiljem, kui oli rohkem konteksti, siis sobitusid ka killukesed tervikusse.

Alguses olime organiseeritud ja kindlate eesmärkidega, nagu äsja kuskilt ettevõtluse koolituselt tulnud. Hiljem, kui esimene mustand, millest ei saanudki kunagi puhtandit, valmis sai, muutusid meie kohtumised natuke kaootilisemaks. Samas kõik sai tehtud – ka kindla süsteemi puudumine ei peatanud meid:).

S: Tegelikult mulle jõudis alles umbes kolm nädalat enne esikat kohale, et see on päris, et me läheme tõesti lavale. Mõte sellest, et me avame enda mõtteid laval, oli korraga hästi õudne. Ja kuna ainult meie kahekesi olime päriselt nii-öelda selle sees, siis oligi toetust loota vaid teineteiselt.

Millal kõik avalikku ruumi astus? („Your Freedom Is the End of Me“)

Ma peangi lihtsalt seisma ja vaatama turvakaamerasse ja turvameest, kes võib-olla räägib minuga ja võib-olla ei räägi ja võib-olla teda polegi seal.

Eksprompt pildistamine telefoni ja kümne-sekundilise ooterežiimiga ei läinud nagu oodatud, aga... mis üldse oodatult läheb? Meie Facebooki sündmus oli omaette sündmus, nagu seda ka soovisime.

A: Iroonia.

Vaatasime kannatamatult mitu korda tunnis, kes on reageerinud, kes veel mitte, kes on huvitatud jne jne. Üks põnevamaid netitegevusi. Soovitame. Selleks hetkeks, kui internetis ürituse avalikuks tegime, olid plakatid juba kooli peal üleval. Plakatite alaosas olid rebimiseks mõeldud lipikud mõtetega proovisaalist/mõtetega lähedusest. Samamoodi nagu Facebooki üritust, jälgisime ka seda, kui palju lipikuid oli plakatitelt rebitud ja milliseid kõige rohkem oli võetud.

vabadusel ja kõikidel võimalustel on oma tabu – kõike võib, aga mida peaks?

S: Meil oli nii palju erinevaid mõtteid, liine, millest kinni haarata, et silme eest läks kirjuks. Mul oli juba alguses vaja kindlust, et me teeme selle päriselt ära ja nii panime me suhteliselt vara paika, millal umbes etendused tulevad ja leppisime ka huvijuhiga kokku. Tema vist oligi kõige esimene, kes lavastuse kohta midagi teadis.

Ma ei teadnud, et saaksin kuupäevi... lihtne

Kõigepealt nad ootasid... („Ladvaõun Michelle“)

Meil on nüüdseks kaks alguslugu. Kõige esimene tüve tuli Karen Viira sünnipäeva-peo tualetitjarkorras, kus otsustasime, et peame kooli keldris korraldama midagi performatiivset ja vahukoort sisaldavat. Teine, otsustav alguspunkt oli Roomas, kus sündisid esimesed sisendid ja panime kalendrisse kirja esimese salajase kohtumise.

A: Mäletan, et keeruline oli täpset fookust leida ja nullist midagi alustada. Valiku-

„Serious Business“

„I Am a Victim of This Song“

„Au Baccara“

„Papud“

„Your Freedom Is the End of Me“

„Ladvaõun Michelle“

„Tantsin harjaga“

„Pompidou“

Ja kui järele oli jäänud vaid lavale minna („Tantsin harjaga“)

Ikka mõtled, et päev enne esikat on kõik valmis ja siis saab rahulikult võtta. Aga siis jõuab see päev kätte ja me oleme kolm tundi maganud ja kavalehed on poolikud ja need on vaja välja printida ja projektor jup-sib ja helifailidega on veel mingid jamad... Ühesõnaga, ükskõik kui hästi oleme plaane teinud, siis lõpuks läheb ikka nii nagu alati.

Iga etenduse päev tõi endaga kaasa uue katsumuse, mida ületada. Esikas oli elevust ja ärevust täis. Sel etendusel löikas Arete Sädemel juuksega maha. Teise etenduse eel oli tehnikaga probleeme, tekkis hirm, et äkki läheb etenduse ajal ka midagi viltu. Viimasel etendusel asendasid Ronja Talunik ja Hanna Saara Hiir ühepäevase ettevalmistusajaga Anna Laurat, kes oli grippi jäänud. Kõik need muutused/muudatused tekitasid küll stressi, aga samas ei lasknud valvust kaotada. Iga kord oli midagi uut ja nii ei olnud meil võimalust mugavustsooni jääda.

S: Ma ei unusta kunagi Arete hirmul/paanikas silmi, kui tal esikal käärid käes olid ja ta mu juukseid löikas ja me laulsime ja ma tundsin, kuidas mõlemal on adrenaliin laes ja hääled kähedad.

A: Ma löikasin ju pimesi neid juukseid. Nüüd mõtlen, et laulsin ka suhteliselt pimesi.

S: See oli esimene kord etenduse jooksul, kui saime päriselt üksteisele otsa vaadata ja see tunne, see hetk oli nii ehe. Esikapäev üleüldse oli suur eneseületus – meil polnud enam kontrolli selle üle, mis mõtteid ja tundeid lavastus tekitab neis, kes seda näevad-kogevad. Selline lahtilaskmise ja kontrolli ära-andmise praktika. Hästi alasti ja haavatav olek. Võib-olla pole see nii deep, aga tol hetkel oli tõesti selline tunne.

A: Ma mäletan esikalt ühte kindlat momenti, kus ma tundsin ennast hästi hoitult ja kaitstult. Leidsin keldrinurka loodud maailmas oma koha, mis andis mulle erakordse kindluse ja turvalise tunde. See jäi mind saatma...

Tagasivaade „Lä(••)henduse“ maailma („Pompidou“)

S: Prooviprotsessi lõpus märkasid, et pikad õhtud proovis pigem elustavad kui kurnavad mind. Siis sain aru, et teeme õiget asja. Kogu protsessi jooksul toetasime teineteist ja aitasime üksteise ideedel kasvada. Vahepeal oli vastutuskoorem rohkem ühe, vahel teise õlgadel, aga mul on tunne, et saime üksteise innust jõudu juurde ja suutsime tänu sellele edasi tegutseda. Nii hea tunne on aru saada, et kõik see, mida me laval teeme, kõnetab mind ja on mulle tähtis.

Teisalt oli õppetunniks vaba tahte ja vastutuse tasakaalustamine. Me võime teha ju kõike, aga kas on midagi, mida teha ei tohiks? Mulle jõudis kohale, et me ei tee oma lavastust täiesti eraldi mullis, muust maailmast eraldatuna, vaid see asetub kõige – meie elude, suhete jne – konteksti.

A: Minu jaoks oli kõige väärtuslikum meie tööprotsess. See julgus teha neid asju, mida me õigeks pidasime ja julgus takerdumiste ja probleemide maailma astuda inspireeris, motiveeris rohkem ja rohkem pingutama ning mitte alla vanduma, sest lahendus on alati järgmise nurga taga. Samas kooli kõrvalt kahekesi sellist projekti vedada võttis minust tüki endaga kaasa. Omakorda tõestasid kõik need raskused ja läbielamised, et loeb see, kellega neis situatsioonides olla. Sāde ei lõonud kunagi risti ette, vaid proovisime ja arutasime edasi. See on minu jaoks ehk isegi suurim väärtus sellises protsessis — proovida.

Lõpetuseks soovisime au anda ka meid tugevalt mõjutanud noorfilosoof Jaanile, kelle õpetus on:

- 1) elame laiffi
- 2) ja nii ongi.

FOTOD: KERTU VIRUMÄE

Antiikteater drag'is ja dressides

KRISTEL VESKE, D24

Draamateatri „Vend Antigone, ema Oidipus”, autor Mati Unt, lavastaja ja kunstnik Tiit Ojasoo, kostüümikunstnik Jaanus Vahtra, helikujundajad Tiit Ojasoo, Anne Tärnpu (EMTA) ja Lisanne Rull, valguskujundaja Kaido Mikk. Osades Lauri Kaldoja, Guido Kangur, Helena Lotman või Hanna Jaanovits, Hilje Murel, Karmo Nigula, Raimo Pass, Mirtle Pohla, Teele Pärn, Gert Raudsep, Inga Salurand, Tiit Sukk, Taavi Teplenkov, Ursel Tilk, Priit Võigemast. Harfil Lisanne Rull. Esietendus 1. novembril 2023.

Selleks ajaks, kui mehed kohtusid, olid naised juba ammu orgial... Umbes niimoodi saab kokkuvõtlikult sõnastada Mati Undi 2003. a kirjutatud „Vend Antigone, ema Oidipuse” alguse. Pole seega mingi ime, et 20 aastat peale Undi lavastust Vanemuises, võttis teksti uuesti ette Tiit Ojasoo, tuues Draamateatri lavale oma kolmevaatuselise interpretatsiooni Undi Teeba-tsüklist.

Võiks ju öelda, et suurim osa tööst sai tehtud üle 2000 aasta tagasi, kui Euripides, Sophokles ja Aischylos kirjutasid oma Teeba-ainelisi tragöödiad. Alustekstis ei piirdunud Unt aga pelgalt antiiktragöödiatega, kuigi neile jääb loos kande roll. Kasutatud tekstide seast leiab nii Puškinit, Heiti Talvikut kui ka rahvaluule motiive. Ojasoo on oma lavastuses mahlakast ja viideterohkest alustekstist võtnud kõik, mis sellele anda on, ning loole veel juurdegi lisanud. Seda, mis on toimunud, kuid sõnastamata jäänud, annab Ojasoo lavalaudadel meisterlikult edasi. Kui Dionysosest ekstaasis bakhandid (Dionysose saatjannaised) mägedes mehi ohverdavad, saab suurest tapatööst hoopis suur maalritöö. Läbi saali kajava kotsaklõbina saatel sammuvad naised, pintsel käes, ükshaaval meeste juurde ja vööpavad nende valged rüüd veriseks.

SUUR MAALRITÖÖ

FOTOD: GABRIELA URM

Antiiktragöödiatele omaselt tuleb surma lavastuses muidugi palju ette. Olulisemate tegelaste teest teispoolsusse saab etenduse jooksul omamoodi vaatamäng. Surija lahkub lavalt ning astub pimestava valguse saatel publiku sekka ja kõnnib käetugedele astudes üle publiku peade. Pime Oidipus (Priit Võigemast) kobab oma tee läbi peademe, käed otsivalt ette sirutatud, Antigone (Teete Pärn) aga astub oma surma enesekindlalt, haarates igast väljasirutatud käest ning saates kõigile abipakkujatele soojad naeratused. Hetk toob vaataja oma kehasse tagasi ning õhutab tunnetama ka saalis tekkinud ühist meeoleolu, lummatust.

Lavastuse kaashaaravus tuleneb muuhulgas tihedast põimingust muusikaga. Sõnalavastuste muusikalise kujunduse ja originaalmuusika auhind laulude valiku ja lavalise teostuse eest (2024), mille pälvis helikujundaja Anne Tärnpu, on igati õigustatud. Antiiktragöödia seostamine tänapäevase, sealjuures just Eesti kontekstiga, toimib nõnda hästi tänu tihedale

rahvalaulumotiivide kasutusele. Muusikaliselt andekat trüppi on maksimaalselt rakendatud ja regilaulurongi on kaasatud kõik. Samas kõlab motiive ka antiikkreeka muusikast. Lüürika täiendav laval toimuvat ning muusika väljendab tundeid, mille jaoks sõnadest ei piisa. Olgu selleks tundeid kas Antigone lein, mis peegeldub Vepsa itkus, või hoopis rahva jumalakartus, millest saab efektne kordumotiiv antiikkreeka muusika fragmendi „Anakrousis” abil. Regilaulude sõnad on mõnes kohas siiski kohmakad, üritades isegi tihedasse teksti põimida veel tõlkeid, mis peaksid publikule avama antiikteksti sügavamat tähendus- tasandit. Antigone nime tõlkimine keset regilaulu pole tegelikult sugugi hädavajalik. Eks ole ka Mati Unt kunagi intervjuus öelnud, et publikul, kes antiiktekste ja nendesiseid viiteid ei tunne, polegi vaja kõike mõista: „Lasku end lõdvaks. Ärgu mõelgu midagi.” Omal kohal on muusikalises kujunduses ka laval ringi liigutatav harf, olles osa nii lavakujundusest kui ka panustades klassikaliste paladega lavastuse muusikalisse külge.

Visuaalsel poolel on samuti tehtud äraütlemata head tööd. Kostüümikunstnik Jaanus Vahtra jaoks pole tegu esimese korraga „Vend Antigone, ema Oidipuse” kallal töötada. Kostüümides läheb antiikpärimus üle tänapäevaseks, muuhulgas mängitakse Antiik-Kreekale omaselt mitmes kohas ka sooga. Kolm vaatust on visuaalselt täiesti erinevad. Esimeses „Bakhandide” vaatuses

on naiste värvikirevaid kostüüme vastandatud meeste valgetele rüüdele. Naiste kuldsetes toonides lapitehnikas jakid ning mustad body'd kannavad endas dionüüsilist joovastust ja ekstaasi. Kui kuningas Pentheusel (Gert Raudsep) tekib soov minna salaja vaatama mägedes alasti märatsevaid naisi, riietab Dionysos ta samasugusesse niioelda naistekostüümi. Konservatiivsest kuningast saab otsemaid stereotüüpiliselt naiselik drag queen. Karikatuurne tegelaskuju lisab lavastusse huumorit, jäädes seejuures siiski mõõdukaks ning pilgates soostereotüüpe. Ka pikkade

Ka sõda on Ojasoo lavastuses vaid üks mõttetu maadlus ennast täis valitsejate vahel.

blondide lokiidega Tiit Sukk, kes kehabast Dionysost, on omamoodi „kõndiv stereotüüp”, kes jällegi paradoksaalsel kombel suudab kogu oma ülimalt queer coded olemusega stereotüüpide üle nalja visata. Kolmanda vaatuse („Vennad ja õed”) ajaks on seosed tänapäevaga juba nõnda tugevad, et trupp ilmub lavale spordidressides ning ka sõda peetakse maadlusriietes. Pidevas (ja seejuures ka koomilises) liikumises olevad näitlejad viitavad tänapäeva ühiskonnale, kus keskmine inimene pidevalt tõmbleb ja taitleb ise teadmata, mille nimel end nõnda väsitab. Ka sõda on Ojasoo lavastuses vaid üks mõttetu maadlus ennast täis valitsejate vahel.

Kunstilisele poolele paneb punkti minimaalne, kuid maksimaalselt utiliseeritud lavakujundus. Terve lavastuse vältel kasutatakse üht hiiglaslikku kuld müüri, mis täidab kord linnamüüri, siis jälle paleeseina rolli. Valguses helkiv müür sõidab laval vastavalt vajadusele ringi, tungides pingelistel hetkedel peaaegu et publikusse ning luues klaustrofoobse atmosfääri. Antigone surmamõistmise stseenis jääb kolmele näitlejale vaid paar meetrit toimetamisruumi. Oidipuse surmõistmisel on müür diagonaalselt, ulatudes ühe äärega lava pimedasse sügavusse, teadmatusse, kuhu kaob ka ahastuses Oidipus. Jäädes lavakujundusega tagasihoidlikuks, tegi Ojasoo hea otsuse: kohati lausa grotesksed kostüümid ning läbi aegade püsiv müür ei võistle, vaid täiendavad teineteist.

„Vend Antigone, ema Oidipus” on omaette fenomen, kus põimuvad antiik ja tänapäev suurejooneliseks ja lummutavaks vaatamänguks. Lavastajatöö, muusika ja visuaalid toetavad ning täiendavad Mati Undi alusteksti, milles on omajagu nii ühiskonnakriitikat kui ka huumorit. Tegelasid surevad ja põlvkonnad vahetuvad, kuid mõned asjad jäävad alatiseks püsima. Olgu selleks kas Teeba linnamüürid, regilaulu jõud või antiiktragöödia igavikulisena näiv aktuaalsus.

FOTOD: GABRIELA URM

Õpetajate tsitaadid

**“Läheme sinna künka peale:
küll on kena kelguga talvel alla lasta!”**

– INDREK PAJUR –

**„Kellel ma märkan pisaraid,
saab kontrolltöös pool punkti juurde.”**

– TOOMAS JÜRGENSTEIN –

„See müstiline krõnks siin on paus.”

– EVE PAAP –

„See on risky business.”

– AVE KÜLTER –

**„On ainult üks päike — teised on lihtsalt
varjud. On ainult üks Treffneri ball,
teised on lihtsalt plagiaadid.”**

– UVE SAAR –

**„Vaadake! Siin on üks tore õhupall,
muudkui juhhib tähelepanu kõrvale
ja jälitab mind.”**

– KAIA-RIIN ROHTMAA –

**„Pealkiri ütleb: “Segaülesanded” – jah,
tõsi, need on suht segased ülesanded.”**

– EHTEL TIMAK –

**„Ma olin kõige noorem pedagoogiline
olevus Treffneris.”**

– UVE SAAR –

**„Enamus meist eksivad ja panemegi toa põlema.”
(Ülesande vale lahenduse kohta)**

– EHTEL TIMAK –

**„Lugupeetud härrased, saage tuttavaks:
ta ti-ti, esimeste klasside rütm.”**

– EVE PAAP –

**„Ma olen neid poomisnööre täna
piisavalt näinud.”
(Lipsu kandmise kohta)**

– AGE SALO –

**„Ma kujutan ette kui koomiline
see hüsteeriline tädi siin ees olla võib.”
(Iseenda kohta)**

– EVE PAAP –

„Kui sa näiteks laua alla [tööd tegema] kolid?”

– TOOMAS JÜRGENSTEIN –

**„Mõned treffneristid kurdavad,
et peavad kaks korda nädalas kalkunit sööma.
Kui sa oleksid mesoliitilises Eestis mere ääres,
poleks sa elu sees muud näinud kui hüljest
ja ainult hüljest sa sööks.”**

– INDREK PAJUR –

**„5 on mökudele, 5⁺ on õige hinne.”
(Joonestamisest)**

– RAIMOND LEPISTE –

**„Kui keegi tunneb, et plaksuga kätekõverdused
on liiga toksiliselt maskuliinsed,
siis võib teha prääksuga kükke.”**

– INDREK PAJUR –

**„Kättega vehkides tuleb mul ehk
seletamine paremini välja.”**

– TIINA PLUUM –

„Ma arvan, et see on skill issue.”

– AGNES VASK –

**„See [sõna luuletuses] on põõsas.
Nojah, kui palju [luuletuses mainitud]
õlut joodud on,
siis võib-olla magadki põõsas.”**

– OLGA TITOVA –